

UŽASNA
BLAMAŽA
OD ŽIVOTA
LOTI
BRUKS

KEJTI KIRBI

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

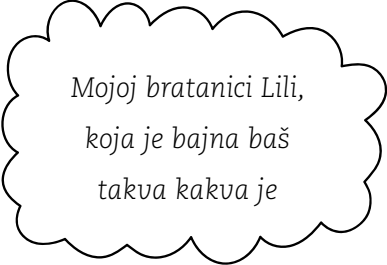
Naslov originala

Katie Kirby

THE EXTREMELY EMBARRASSING LIFE OF LOTTIE BROOKS

Text and illustrations copyright © Katie Kirby, 2021

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojoj bratanici Lili,
koja je bajna baš
takva kakva je

SREDA, II. AVGUST

(19. DAN LETNJEG RASPUSTA)

Moli je otišla pre dvadeset sedam i po sati i izgleda da niko ni ne sluti koliko mi nedostaje. Osećam se kao da mi je neko istrgao utrobu, ubacio je u veš-mašinu na centrifugu, pa mi je strpao nazad u stomak.

Roditelji mi nisu ni od kakve pomoći. Pošto ni sami nemaju prijatelje, verovatno nemaju ni predstavu o tome kako je to kad ti se najbolja drugarica odseli čak u Australiju. Govore mi nešto u fazonu: „Loti, očas posla ćeš naći gomilu novih drugarica.“

Stvarno, šta oni misle, da ja imam tri godine? Nije to više kao u predškolskom, gde prosto naletiš na nekoga i kažeš mu „ajde da lepimo!“, pa se odmah združite deleći lepak. Ljudi su nekad baš zli.

Evo, na primer, kako me roditelji tretiraju kao dete: maločas smo se odvezli do *Mekdonaldsa* na šejk da se „oraspoločim“ i tata je pošao da mi poruči hepi mil! Mislim stvarno... odakle mu uopšte ta ideja?!

Uspela sam nekako da se izborim za big mek obrok, ali iznerviralo me je to što je hrana bila odvratna i suva i zapinjala mi u grlu. Mama je rekla da je to možda zato što mi se ukus konačno razvija, ali je to u stvari zato što mi je srce slomljeno. Nisam čak ni u milkšejku posebno uživala. Rastopio se dok smo stigli kući i nije bio onako sladoledast, znaš, već više kao mleko. A onda mi je slatkokiseli sos pao na omiljenu majicu i to je bila kap koja je prelila čašu.

Uglavnom, pošto je Moli otišla na kraj sveta da uživa u suncu i slatkim surferima, ja sam rešila da počnem da pišem dnevnik, i evo ga: **TA NA NA NA!**

Tako ću bar imati osećaj da imam s kim da razgovaram tokom ovog dugog i samotnog leta. A i ilustrovaću ga pošto volim da crtam. Kad porastem, crtaću stripove za neke novine ili časopis, a dotle bih mogla da vežbam **KAD VEĆ NEMAM ŠTA DA RADIM.**

Evo crteža moje porodice:

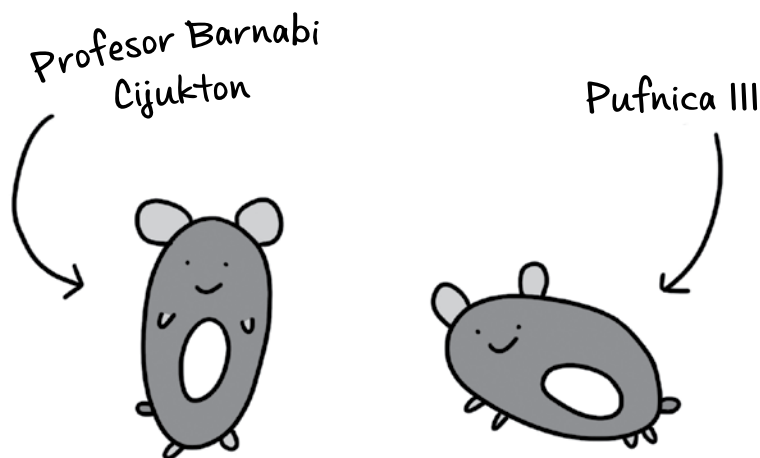

(Napomena: ne šetamo mi goli, već crtanje odeće **MNOGO** dugo traje i, iskreno, mrzi me)

Kakvih roditelja sve ima, moji stvarno nisu loši – ako se izuzme to što mi non-stop zvocaju da ne piljim toliko u telefon. Zato je moj aljkavi sedmogodišnji brat skroz druga priča. Čoveče, taj mali je nesnosan! A to me podseti.... **TOBI, AKO ČITAŠ OVO, ZNAJ DA JE OVO PRIVATNO VLASNIŠTVO I DA SI GOTOV!**

Hm... šta bih još mogla da kažem o sebi?

Aaaaah, nisam ti rekla za moje hrčke, jelda? Evo ih!

Žao mi je, ne umem baš najbolje da crtam hrčke!!!

Imam ih već nekih osam meseci. Žive u mojoj sobi i vole svuda da zabadaju nos, ali to mi ne smeta naročito, pošto daju dobre savete. Ponekad im ispričam kako mi je dan bio užasan, a oni samo jurcaju ukrug na svom točku sa obrazima punim hrane kao da kažu: „Ne sekiraj se oko takvih sitnica, lutko. U svetu se događaju mnogo važnije stvari!“ I u pravu su. I uvek mi bude lakše.

Bolje ne pitaj šta se desilo s Pufnicom I i Pufnicom II. Drugari, laka vam zemlja.

I tako. To ti je moj život u par reči. Bukvalno sam prepuštena sama sebi na ovom velikom strašnom svetu, a kroz koju nedelju polazim u peti razred*, i to u novoj školi i **SASVIM SAMA**. O, uzgred, zovem se Loti Bruks, i živim kraj mora, u Brajtonu u Velikoj Britaniji, i imam jedanaest godina i tri četvrtine. Pretpostavljam da će te to zanimati.

* Loti polazi u novu školu – prelazak koji u britanskom sistemu obrazovanja približno odgovara našem polasku u peti razred. (Nap. ur.)

ČETVRTAK, 12. AVGUST

Pretpostavljam da se pitaš zašto imam samo jednu drugaricu. A možda se i ne pitaš pošto se papir ništa ne pita... Ali svejedno ću ti reći pošto, jelte, zbog toga si tu.

Kad sam imala četiri godine, morala sam da nosim povez da ispravim lenjo oko. U početku mi se to baš sviđalo. Pravila sam se da sam gusarka što plovi morima u potrazi za zakopanim blagom i nazvala sebe Račica Smaračica.

Kad sam krenula u školu, pomenula sam nekim drugarima taj nadimak i on se primio. Ubrzo su svi počeli da mi se rugaju. Najpre zbog poveza, pa zbog odeće, pa zbog pegica, pa zbog toga kako govorim... Šta god uradila, ništa nije valjalo.

Najgora od svih bila je jedna devojčica Elajza, koja je svakog dana imala savršene kikice. Ta je o meni širila svakakve grozne priče.

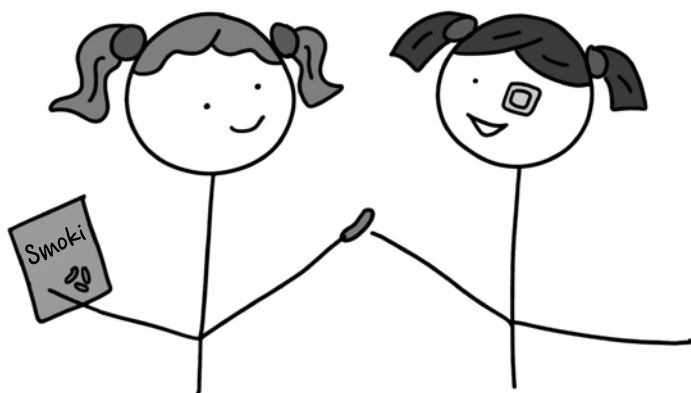
To nije bila istina. Elajza je to izmislila. (Mama mi je rekla da sam već sa dve i po godine naučila da idem na nošu!)

Bila sam tako usamljena i zbunjena. Zašto me niko ne voli? Što moram baš ja da budem jedina u razredu koja nosi povez preko oka? I kako Elajza ima uvek tako savršeno ispletene kike?

Onda je Moli došla u našu školu i sve se promenilo. Ne znam šta bih radila da nije bilo nje. Prvog dana se sručila na stolicu pored mene sa svojom kutijom za

užinu sa Mini Maus, ponudila me smokijem i rekla Elajzi sa savršenim kivicama da me ostavi na miru. Moli je bila tako zabavna i samouverena da je mogla da se druži s kim hoće, a ona je odabrala mene.

Vidi što smo bile slatke!

#ljubavnaprvismoki ❤️

Od tog trenutka postale smo nerazdvojne,
#NAJBOLJEDRUGARICE!

Ali Moli je sad otišla i strašno se plašim kako će mi biti bez nje.

Vidite, sva ostala deca imaju nešto po čemu su posebna – neko je recimo glasan, ili sportski tip,

ili prelep. A ja? Ja samo pocrvenim kao rak kad god mi se neko obrati. Većinu slobodnog vremena provodim sama crtajući glupave crteže, a to baš i nije kul, zar ne? Uz to imam i skroz običnu smeđu kosu, najdosadniju ikad. Iskreno, ubeđena sam da je moja kosa kriva za većinu mojih problema. Dala bih sve da mogu da se menjam s Moli za njenu kosu. Ona ima divne riđe kovrdže, ali najluđe je što i ona mrzi svoju kosu! Ne znam. Možda svi mrzimo ono što imamo? Mama mi kaže da sam lepa, ali ne možeš se uzdati u objektivnost roditelja. Ona bi mi to rekla i da sam skroz bezvezna kao neki, ne znam, krompir.

Lepo je što kažu da ću uskoro steći mnoštvo novih drugara, ...ali moji roditelji ne shvataju da većina ljudi ne želi da se druži s bezveznjacima. Čak je i krompir zanimljiviji od nas. Od njega može bar pomfrit da se napravi. Mada, o čemu bi s njim mogao da pričaš?

PETAK, 13. AVGUST

Razgovor s Moli na Votsapu:

JA: Hej, drugarice! Mnooooooogo mi nedostaješ! Kako ti je tamo?

MOLI: I ti meni mnooooooogo nedostaješ! Nije loše. Mada, još nisam videla nijednog slatkog surfera. Svi mi izgledaju isto kao oni u Engleskoj 😞

JA: Bez veze. Mada, tamo si samo jedan dan, možda se samo kriju?!

MOLI: Može biti. Uz to, ovde je baš vruće iako bi trebalo da je zima. Nemam pojma zašto su moji mislili da će biti dobro da živimo u Australiji kad naša porodica liči na flaše mleka s ridim perikama!

JA: Znam. Jesu li uopšte pomišljali na rizik od raka kože?!

MOLI: Očigledno nisu. Verovatno ću umreti, pa će im biti žao.

JA: Da, tako im i treba.

MOLI: Jeste!

JA: Mada, to je malo preterano...
Nedostajala bi mi da umreš! 🤔

MOLI: Aaaah, i ti bi meni! Ima da se mažem faktorom 50 od glave do pete (bar u početku)

JA: 👍 😊 🤔

Mislila sam da će me ćaskanje s Moli oraspoločiti, ali samo sam se još više rastužila. Ne mogu da verujem da su njeni mama i tata morali da upropaste i moj i njen život zbog „stvarno uzbudljivog novog posla“.

MISAO DANA:

Zašto su roditeljima uvek važniji
njihovi sebični poslovni ciljevi nego
drugarstva njihove dece?

SUBOTA, 14. AVGUST

15.34

Danas je dvadeset drugi dan letnjeg raspusta i ja
UMIREM OD DOSADE.

Dobro, možda malčice preterujem, ali svejedno.

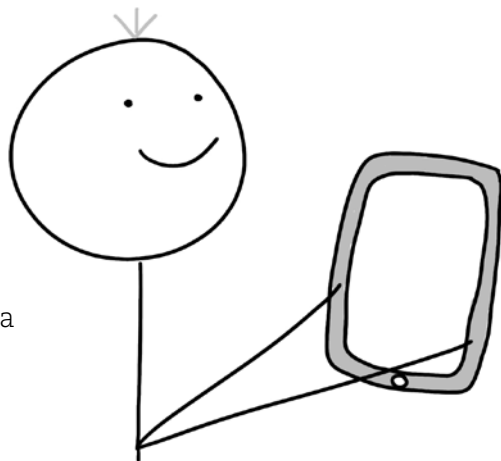
Zanima me da li je moguće umreti od dosade.
Verovatno jeste.

BUKVALNO NIŠTA se ne dešava.

Ovog popodneva pojela sam dva parčeta hleba s nutelom i šest jafa keksa jedan za drugim (izvini, mama), a onda mi je bilo muka, pa sam na *Jutjubu* gledala tutorijale o senčenju lica. Takvo šminkanje zahteva mnogo truda, ali su rezultati stvarno impresivni ako imaš veliki nos i dva sata slobodnog vremena dnevno. Tata me je izgrdio što toliko vremena provodim na *Jutjubu* jer će mi, kako kaže, od toga zakržljati mozak. Ja sam mu skrenula pažnju na to da Tobi po ceo dan igra Majnkraft i da to sigurno nije dobro za njega, a tata je na to rekao: „Tobi igra igricu svega pola sata, a Majnkraft je mnogo edukativniji od tutorijala o šminkanju, posebno kad se uzme u obzir da tebi uopšte nije dozvoljeno da se šminkaš!“

Tobi je u stvari bio na ajpedu jedno sedam sati! Trebalo je da vidiš kako mi se pakosno nacerio kad se tata okrenuo na drugu stranu!

Najpakosniji pakosnik

Ja lično mislim da tata neće da prizna sebi koliko je manjkav kao roditelj, kao i to da bi njegovom roditeljstvu dobro došlo malo konturisanja.

19.11

Dobila špagete bolonjeze za večeru, i to pune šargarepe. Mislim, u njima je bilo bar devedeset pet posto šargarepe. Zašto roditelji baš u sve trpaju povrće? Bude li mi mama još jednom rekla da šargarepa pomaže da bolje vidiš u mraku, mozak će mi eksplodirati.

Kazala sam joj: „Mama, slušaj, ne mogu ovo da jedem. Ne ide uz moju konstituciju.“

Mislila sam da ću zvučati pametno ako upotrebim takvu neku reč, a i da je to bolje nego da kažem „**Fuj, ODVRATNO!**“, što Tobi radi, ali mama samo što nije zaplakala. Ne znam šta joj je u poslednje vreme, ali izgleda mi kao da je na ivici nervnog sloma. Mislim, iskuliraj! To je samo večera.

Tata je na to rekao: „Loti, ne budi bezobrazna. Tvoja se mama svojski potrudila da nam napravi ovo divno jelo, pa bi mogla bar lepo tu da sediš i pojedeš ga.“

„Ali, tata, izvini, ali ne mogu. Stvarno mi ne prija.“

„Mlada damo, navedi mi bar jedan razlog zašto ne možeš da pojedeš večeru.“

„Pa, odlučila sam da postanem vegetarijanac!“

Zapravo, o tome stvarno razmišljam već neko vreme zato što *obožavam* životinje. Ali najveći problem je u tome što vegetarijanci ne mogu da jedu slaninu, što stvarno nije fer jer je slanina **TAKO** ukusna!

Tata je kazao: „Baš neobično, s obzirom na to da ne voliš da jedeš povrće.“

„To nije istina“, odvratila sam. „Volim pomfrit, a to je povrće. I volim sos od paradajza. U današnje vreme sasvim je lako biti vegetarijanac čak i ako ne voliš povrće! Svašta možeš da jedeš!“

„Je l'? Kao na primer šta?“

„Ovaj... picu margaritu.“

Istini za volju, mogla bih do kraja života da živim na pici margariti.

Nego, najvažnije što sam htela da ti kažem o današnjem danu jeste to da sam smislila plan. Spremi se.

Jesi li kao na iglama?

Nisi?

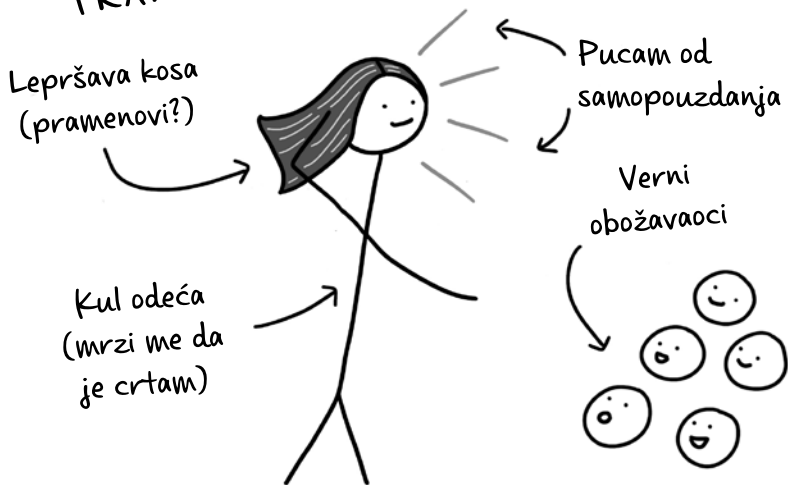
Pa dobro.

Evo ga...

PLAN: Skroz ću da se promenim preko leta i postaću sasvim druga Loti! Samouverenija i to sve, pa ću kad pođem u novu školu odmah postati popularna i obožavana!

Pristala bih i na to da me niko ne primećuje, ali da imam s kim da užinam kako ne bih morala da strpam sendvič u usta, pa se posle do kraja odmora krijem u ve-ceu.

TRANSFORMACIJA LOTI BRUKS

Hoće li se naći iko ko će zanemariti to što sam bezveznjakuša, imam mršave noge i uopšte se ne snalazim u društvu? Videćemo.